

Arrest

nr. 287 925 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 februari 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 15 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen op 12 december 2020 in Roemenië (Eurodac).

1.2. Op 29 maart 2021 stelde de Dienst Voogdij een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.3. Op 24 oktober 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 25 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/02/2021

Je werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 5 oktober 2022 van 14u06 tot 17u00 in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Jouw voogd, X, en jouw advocaat, Meester DUCHEZ Anne (loco voor Meester GELEYN Franz), stonden je bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Jij, F.M., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op 31 december 2004 in het dorp Momand in het district Kunduz in de Afghaanse provincie Kunduz. Daar groeide je als oudste zoon op bij je ouders, samen met je broer en zus. Je bracht je dagen door met het helpen van je vader op de landbouwgronden en het hoeden van het vee, alsook ging je dagelijks naar de madrassa in het dorp.

Op een dag was de taliban naar jouw huis gekomen. Eerder die dag had je zoals steeds lessen gevolgd in de madrassa en was je nadien je vader op de landbouwgronden gaan helpen met de schapen. Jouw vader was al eerder weer naar huis vertrokken en jij was nog een tijd alleen bij de schapen gebleven. Toen je thuiskwam, vertelde je vader dat er talibanleden naar het huis waren gekomen en dat zij naar jou op zoek waren. Ze hadden je vader verteld dat jij je bij de groepering moest aansluiten, waarop je vader had geantwoord dat je nog te jong was. De taliban reageerde boos en maakte duidelijk dat ze nog eens zouden langskomen. Je vader besprak met je moeder wat er was gebeurd en zij reageerde erg ongerust. Er werd besloten dat je het land moest verlaten.

De volgende ochtend verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië, enkele voor jou onbekende landen en Duitsland naar België. Je was ongeveer 5 maanden onderweg. Vervolgens deed je op 15 februari 2021 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban, alsook dat je er niet vrij zal kunnen zijn.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je foto's van je vaders taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban nadat deze groepering naar jou op zoek zou zijn gegaan met het oog op jouw inlijving (CGVS, p. 25). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene

merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor er geen geloof kan worden toegeschreven aan jouw asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Wat betreft jouw verklaringen dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Er kan dan ook worden verwacht dat je in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om jou te rekruteren, doch blijf je hier in gebreke. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Jouw verklaringen hieromtrent, namelijk dat de taliban een eerste keer bij jouw ouders zou zijn langsgekomen en meteen aanzienlijk agressief een verplichting tot aansluiting zou hebben geuit (CGVS, p. 18, p. 23), worden aldus reeds van in den beginne gekenmerkt door een weinig aannemelijk karakter.

De door jou geschetste gang van zaken kan, mede in het licht van de beschikbare landeninformatie, verder moeilijk overtuigen. Jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde verplichte aansluiting, namelijk dat de taliban zonder meer jongens met geweld zou meenemen – meer informatie kan je niet weergeven (CGVS, p. 21-22) –, stemmen aldus in wezen niet overeen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Bovendien kunnen er nog verscheidene markante merkwaardigheden in je verklaringen worden opgemerkt, waardoor er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Zoals hierboven reeds aangeraakt, doet het de wenkbrauwen fronsen dat de taliban meteen op een dergelijke manier naar jouw huis zou zijn gekomen om jou mee te nemen, zonder dat er klaarblijkelijk sprake zou zijn geweest van enige eerdere vorm van overtuiging. Zo zou de taliban bijvoorbeeld wel aanwezig zijn geweest in de moskee en banden hebben onderhouden met de plaatselijke Qari, maar zouden er nooit talibanleden hebben gepreekt tijdens de religieuze lessen (CGVS, p. 12). Indien de taliban in jouw regio werkelijk beroep diende te doen op rekrutering en werkelijk jongens zou nodig gehad hebben, dan mag het enigszins verbazen dat hun leden in wezen nooit zelf hun boodschap nooit bij de studerende jongens zouden hebben overgebracht. Tevens merkwaardig is het gegeven dat de taliban jou überhaupt nooit zelf zou hebben aangesproken. Je zou toen je nog in Afghanistan woonde meermaals taliban in je dorp hebben gezien, maar zelf nooit door de groepering zijn benaderd (CGVS, p. 20, p. 23). Dat laatste is des te meer eigenaardig te noemen als ze specifiek jou zouden hebben willen inzetten om hun doelen te bewerkstelligen.

Ook het volgende is opmerkelijk te noemen. Het is immers merkwaardig te noemen dat je vader voorzichtigheid zou hebben geboden omdat de angst heerste dat je door de taliban zou kunnen worden meegenomen, maar je dan klaarblijkelijk wel alleen zou laten op de landbouwgronden en je vervolgens in je eentje huiswaarts zou hebben laten komen terwijl de taliban regelmatig passeerde langs deze landbouwgronden en jou er al gezien had (CGVS, p. 20-21, p. 23). Indien er bovendien werkelijk een risico zou zijn geweest op gedwongen rekrutering en het werkelijk in jouw regio zou zijn voorgekomen dat de taliban jongens zou hebben meegenomen, is het ook eigenaardig dat je vader je elke dag naar de madrassa zou sturen (CGVS, p. 11-12). De taliban zou immers geregeld zijn langsgekomen in deze madrassa, alsook onderhield de groepering contacten met de Qari. Deze Qari zou bovendien over de jihad hebben gepreekt, hetgeen je je vader dan ook had verteld (CGVS, p. 21). Indien er dus werkelijk een kans zou hebben bestaan dat jij je bij de taliban zou hebben moeten aansluiten en je vader dit werkelijk zou hebben willen vermijden, dan komt het enigszins vreemd over dat hij je wel naar een dergelijke omgeving zou hebben gestuurd ondanks het gegeven dat er geen verplichting heerste om naar

de madrassa te gaan. Verscheidene merkwaardigheden zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van je verklaringen danig wordt aangetast.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat indien de taliban het werkelijk op jou gemunt zou hebben en jou werkelijk zou hebben willen meenemen, de groepering hiertoe reeds ruimschoots de kans zou hebben gehad. Op het moment dat de taliban naar jouw huis zou zijn gekomen met het doel om jou bij de groepering te halen, zou jij je immers helemaal alleen op de landbouwgronden een halfuur verderop hebben bevonden (CGVS, p. 10, p. 24). Pas een uur na het vermeende bezoek van de taliban zou je zijn thuisgekomen. Het is bovendien op deze plek dat je eerder in het oog van de taliban zou zijn gesprongen en waar talibanleden zouden hebben gerealiseerd dat jij oud genoeg was om hen te vervoegen (CGVS, p. 23). Je zou met andere woorden een bijzonder makkelijk en werkelijk open doelwit hebben gevormd voor de groepering die er danig op gebrand zou zijn geweest om jou, zelfs tegen je wil, binnen hun rangen te voegen. Dat jij dan die dag, vlak na de zogenaamde benadering van de taliban, geheel ongemoeid in je eentje te voet weer huiswaarts zou zijn kunnen keren zonder klaarblijkelijk enig gevaar, oogt merkwaardig. Indien de taliban werkelijk bereid zou zijn geweest om jou met geweld mee te nemen, kan het moeilijk overtuigen dat jij alsnog helemaal alleen en ongeschonden doorheen talibangebied huiswaarts zou zijn kunnen keren en vervolgens het land zou hebben kunnen verlaten. Dat de taliban bovendien zou hebben gezegd dat ze zeker opnieuw zouden langskomen en jou de volgende keer echt zouden meenemen, doet erg weinig geloofwaardig aan (CGVS, p. 23). Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban jullie reeds op voorhand zou laten weten dat je onder dwang zou worden meegenomen en je aldus de kans zou bieden om te ontkomen indien de groepering werkelijk jongeren tegen hun wil zou meenemen. Dit kadert allerminst in een logisch geheel. De geloofwaardigheid van de door jou beschreven feiten komt verder op de helling te staan.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat je niet geheel consistent blijkt te zijn in je opeenvolgende verklaringen. Daar waar je op het CGVS in wezen duidelijk naar voren brengt dat de taliban slechts eenmaal jouw familie zou hebben benaderd toen je nog in Afghanistan was, beweerde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jouw vader meermaals door de taliban zou zijn aangesproken alvorens hij je zou hebben weggestuurd (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Je verklaarde immers dat de taliban regelmatig bij je vader langskwam en dat haar leden je vader telkens zeiden dat hij jou met hem moest laten samenwerken. Wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt geconfronteerd met deze inconsistentie, geef je te kennen dat je het misschien fout zou hebben gezegd of dat de tolk jou misschien fout zou hebben begrepen (CGVS, p. 25). Een dergelijk fundamentele incoherentie omtrent wat in wezen de kern van je asielrelaas vormt, doet echter behoorlijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je algehele verklaringen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat jouw familie tot op heden nog steeds in hetzelfde huis in hetzelfde dorp woonachtig is als waar de taliban hen eerder zou hebben weten treffen (CGVS, p. 14). Daar zetten zij hun leven in wezen zonder meer verder, ondanks het zogenaamde gegeven dat de taliban hen nog zou hebben lastiggevallen (CGVS, p. 18, p. 24-25). Dat deze vermeende bezoeken, waarvan je eigenlijk niet kan zeggen hoe vaak ze zich zouden hebben voorgedaan, klaarblijkelijk zonder enige concrete gevolgen voor jouw familie zouden zijn gebleven, doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. Eerder had je immers gesteld dat mensen die in jouw regio de taliban niet gehoorzaamden, met geweld werden meegenomen (CGVS, p. 20). Indien de taliban het dus werkelijk op jou gemunt zou hebben, dan had de groepering met andere woorden reeds alle kansen, zeker nu de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen, om jou via je familie te treffen, in casu quod non. Dat je familie na al die tijd in hetzelfde dorp zou zijn kunnen blijven wonen, terwijl jij en je familie in wezen rechtstreeks tegen de eisen van de taliban zouden zijn ingegaan, kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Als laatste kan worden toegevoegd dat waar je bijkomend aanhaalt dat je in Afghanistan niet rustig en vrij zal kunnen leven, er in dit verband moet op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je geeft te kennen dat in België vrij kan bewegen, dat je hier kan dragen wat je wil en je kapsel kan dragen zoals je dat wil (CGVS, p. 25). Je toont echter op geen enkele manier aan dat deze zaken deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en

uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de Taliban of andere gewapende groeperingen.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat in wezen niet kan worden aangenomen dat jij in Afghanistan niet langer over een afdoende netwerk zou beschikken. Jouw gezin, dat met ongeveer 15 jerib aan eigen gronden niet bepaald onvermogen is te noemen (CGVS, p. 7), is zoals eerder reeds gesteld immers nog steeds woonachtig in het dorp Momand in de provincie Kunduz. Na je vertrek heb je bovendien nog meermaals contact gehad met je familieleden aldaar. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Het CGVS dient er op te wijzen dat je in wezen geen enkel origineel en betrouwbaar document ter staving van je eigen identiteit neerlegt. Het CGVS is aldus niet in staat om deze op objectieve wijze na te gaan. Met betrekking tot je vaders taskara, waarvan je slechts foto's neerlegt en de bewijswaarde dus alreeds erg beperkt is, dient te worden gesteld dat dit enkele document jouw identiteit moeilijk kan staven, noch kan dit de door jou aangebrachte problemen enigszins staven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted

killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of

voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme

voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide

corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende beginselen en bepalingen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet;

- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de samenwerkingsplicht;
- Artikel van 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Zijn identiteit en herkomst worden niet in twijfel getrokken.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij gaat niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing waar deze geen geloof hecht aan zijn gedwongen rekrutering, omdat er daarvoor geen eerdere benadering was door de taliban.

Verzoeker benadrukt dat zijn vrees wel degelijk reëel is en herhaalt zijn relaas.

Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing zich baseert op algemene informatie, doch hierin enkel wordt gesteld dat gedwongen rekrutering zeldzaam is. Dit impliceert dat er wel degelijk zulke rekruteringspraktijken plaatsvinden.

De bestreden beslissing zou ook geen rekening hebben gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker is minderjarig, op het moment van het persoonlijk onderhoud en nu nog steeds. Op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan was hij dus ook minderjarig. Verzoeker heeft in 2020 Afghanistan verlaten, ondertussen al 2 jaar geleden. Verzoeker is nu 17 jaar oud en hij was in 2020 dus 15 jaar oud.

Hij diende op die jonge leeftijd op basis van beslissingen van de anderen binnen de familie, en om onder andere zijn leven te redden, zijn thuisland waar hij is geboren en opgegroeid te verlaten. Dit is enorm traumatiserend voor een jongere op die leeftijd.

Verzoeker wilde zich niet aansluiten bij de taliban en werd genoopt Afghanistan te verlaten.

Verder meent verzoeker dat hij geen keuze had dan zich alleen op de landbouwgronden te begeven. Het gezin van verzoeker had dieren en deze dieren moesten verzorgd worden en moesten dus grazen. Bovendien bleef verzoeker niet steeds op één zelfde plaats wanneer de dieren graasden. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij niet steeds alleen was. Verzoeker en zijn vader waren vaak eerst een stuk samen, waarna de vader ging werken op de landbouwgrond, en verzoeker verder trok met de dieren.

Verzoeker meent verder dat hij naar de moskee ging om te bidden, een verplichting binnen de Islam, en niet om te luisteren naar de preken.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat het een miscommunicatie moet zijn geweest, dat de tolk het niet goed heeft verstaan of de interviewer het niet goed zou hebben verstaan.

Verzoeker kan enkel maar opnieuw aangeven dat de vader heeft verteld dat de taliban maar één keer is langs geweest voor zijn vertrek.

Als de taliban meerdere keren zou zijn langs geweest, dan heeft de vader in elk geval redenen gehad om dit te verzwijgen voor verzoeker want van meerdere malen is hij niet op de hoogte.

Verzoeker haalt verder aan dat de situatie van zijn familie verslechterd is terwijl alles in Afghanistan duurer is geworden. De familie van verzoeker heeft financiële problemen waardoor zij niet kunnen verhuizen en gebonden zijn aan de woning waar ze nu wonen. Het gezin van verzoeker had 15 jerib grond en daar leefden ze vroeger van maar ondertussen hebben ze een stuk van hun grond moeten verkopen onder andere voor het vertrek van verzoeker te kunnen financieren.

Voorts betoogt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij heeft in 2020 Afghanistan verlaten en aldus al 2 jaar geleden op een leeftijd van 15 jaar. Hij is als niet begeleide minderjarige gearriveerd in België. Verzoeker is nog steeds minderjarig. In de periode sinds diens aankomst, dit op 13 februari 2021, heeft verzoeker zich goed aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt.

Verzoeker verklaart als volgt:

'Verzoekende partij volgt immers de levenswijze van de taliban niet:

- *Alles is veranderd voor verzoekende partij. Verzoekende partij wil zijn keuzevrijheid, kledingsstijl, haarstijl... behouden; omgaan met vrouwen, mannen, omgaan met mensen,... is veranderd; het is onmogelijk voor verzoekende partij om terug in Afghanistan onder het regime van de taliban te moeten leven.*
- *Hij gaat niet akkoord dat meisjes en vrouwen mogen geslagen worden.*
- *Hij gaat niet akkoord met het plegen van geweld tegenover eender wie.*
- *Hij gaat niet akkoord met het afhakken van een hand bij een diefstal...*
- *Hij wil muziek beluisteren die hij wil, zoals hij nu ook doet. Hij beluistert voornamelijk Belgische liedjes, Engelse liedjes en Afghaanse liedjes wat niet is toegestaan door de taliban.*
- *Verzoekende partij heeft een vriendin. Hij had een vriendin toen hij in de Okan lessen zat. Nu heeft hij een andere vriendin. Ze heet Anita. Ze zitten op dezelfde school. Hij gaat naar school samen met meisjes en jongens.*
- *Verzoekende partij doet aan sport, hij heeft aan fitness gedaan maar nu speelt hij meer voetbal en cricket.*
- *Hij wil zelf kiezen of en welke baard hij wil laten staan, welke kleren hij wil dragen... Nu draagt hij bijvoorbeeld sportieve kledij en geen traditionele kledij, en ook dit is opnieuw niet toegelaten door de taliban.*
- *Verzoekende partij heeft steeds een keuzevrijheid gehad, wat hij steeds heeft ervaren in België. Deze keuzevrijheid kan en wil verzoekende partij nooit opgeven.*
- *Ondertussen studeert verzoekende partij winkelmanagement aan de school Level X in Hasselt; hij moet in het kader van deze opleiding in principe 2 dagen schoollopen en 2 dagen werken.*
- *Verzoekende partij heeft ook al als studenten job gewerkt, zo bijvoorbeeld in een visfabriek tijdens de grote vakantie."*

Indien hieromtrent bijkomende informatie werd verwacht, had men deze vraag eenvoudig kunnen stellen aan verzoeker of had hem bijkomend kunnen uitnodigen voor een gesprek. Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige en de vragen die moeten worden gesteld in het kader van dit verzoek moeten dan ook duidelijk, concreet worden gesteld. Het is onredelijk en onaanvaardbaar om alle verantwoordelijkheid in de schoenen te schuiven van de verzoeker, als niet-begeleide minderjarige.

Verzoeker haalt verder landeninformatie aan van UNDP, WFP, HRW, WHO, IFRC, UNHCR, RvV, de Nederlandse overheid, Nansen en vrt.be en betoogt dat uit de informatie die voorhanden is geen zekerheid kan worden verschaft omtrent de actuele situatie in Afghanistan.

Voorts wijst verzoeker erop dat de Afghaanse economie is ingestort. De prangende humanitaire situatie is te wijten aan de taliban.

Verzoeker verwijst verder naar landeninformatie en betoogt dat er geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat terugkeerders geen risico lopen.

Verzoeker heeft een risicoprofiel, minstens zijn er risicoverhogende factoren. Hij heeft niet gehandeld conform de islamitische geloofsleer zoals deze wordt geïnterpreteerd door de taliban. Bovendien kan de taliban niet worden beschouwd als een actor van bescherming, zodat verzoeker de vluchtelingenstatus moet worden gegeven.

In tweede instantie bespreekt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus. Hij herneemt zijn kritiek op de bronnen waarop de bestreden beslissing steunt. Er is en blijft een groot gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, herhaalt verzoeker de stelling dat de humanitaire situatie prangend is en dit vanwege de taliban.

Verzoeker stelt tenslotte dat hij niet meer kan rekenen op zijn netwerk. De familie leefde van de landbouw en de dieren maar een groot deel van de landbouwgrond diende de familie te verkopen. Verzoeker benadrukt hierbij de prangende humanitaire situatie.

2.1.2. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 24 maart 2023 de volgende documenten ter kennis:

- EUAA COI “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.1.3. Op 29 maart 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer.

Verzoeker verwijst naar het Verslag van de parlementaire vergadering van de NAVO van 20 november 2022 waarbij de prangende mensenrechtensituatie in Afghanistan wordt behandeld.

De openbare executies van de taliban zijn inmiddels ook begonnen. Verzoeker verwijst naar landeninformatie over de situatie van terugkeerders.

Verzoeker wijst verder op het gegeven dat hij niet zo lang geleden 18 jaar is geworden. Hij heeft zijn vormende jaren doorgebracht in het Westen. Sinds 2021 is hij in België en dus al ondertussen meer dan 2 jaar. Op 15-jarige leeftijd heeft hij Afghanistan verlaten. Hij loopt sinds zijn aankomst in België ook school. Eerst via de Okan en daarna Go!Next level X, waar hij deelneemt aan het project Ondersteuning Alternierend leren.

Verzoeker haalt enkele getuigenissen ter staving van zijn integratie aan.

2.1.4. Stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- “3.a schrijven leerkracht NT2
- 3.b identiteitskaart leerkracht NT2
- 4. schrijven leerlingenbegeleider
- 5. schrijven OKAN leerkracht
- 6. Schrijven leerkracht LO
- 7. Schrijven begeleider Ondersteuning Alternierend leren
- 8. Mail waarmee de stukken 4, 5 en 6 zijn overgemaakt”.

2.1.5. Ter terechtzitting van 31 maart 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer met stukken:

- 9: Arbeidsovereenkomst;
- 10: Overeenkomst studentenjob;

- 11: Dagelijks werk 2021-2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gedwongen rekrutering van verzoeker daar uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het een zeldzaam, welomschreven fenomeen is en niet strookt met de door verzoeker omschreven *modus operandi* (i), de gedragingen van verzoeker niet rijmen met het vermeende risico van de taliban in de regio (ii), het stilzitten van de taliban niet overeenkomt met hun vermeende intentie om verzoeker in te lijven (iii) en verzoekers verklaringen blijken geven van tegenstrijdigheden (iv). Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkingen of het betwisten van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen inzake diens gedwongen rekrutering niet kunnen overtuigen:

“Wat betreft jouw verklaringen dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Er kan dan ook worden verwacht dat je in concreto aantoonbaar waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om jou te rekruteren, doch blijf je hier in gebreke. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Jouw verklaringen hieromtrent, namelijk dat de taliban een eerste keer bij jouw ouders zou zijn langsgekomen en meteen aanzienlijk agressief een verplichting tot aansluiting zou hebben geuit (CGVS, p. 18, p. 23), worden aldus reeds van in den beginne gekenmerkt door een weinig aannemelijk karakter.

De door jou geschetste gang van zaken kan, mede in het licht van de beschikbare landeninformatie, verder moeilijk overtuigen. Jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde verplichte aansluiting, namelijk dat de taliban zonder meer jongens met geweld zou meenemen – meer informatie kan je niet weergeven (CGVS, p. 21-22) –, stemmen aldus in wezen niet overeen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Bovendien kunnen er nog verscheidene markante merkwaardigheden in je verklaringen worden opgemerkt, waardoor er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Zoals hierboven reeds aangeraakt, doet het de wenkbrauwen fronsen dat de taliban meteen op een dergelijke manier naar jouw huis zou zijn gekomen om jou mee te nemen, zonder dat er klaarblijkelijk sprake zou zijn geweest van enige eerdere vorm van overtuiging. Zo zou de taliban bijvoorbeeld wel aanwezig zijn geweest in de moskee en banden hebben onderhouden met de plaatselijke Qari, maar zouden er nooit talibanleden hebben gepreekt tijdens de religieuze lessen (CGVS, p. 12). Indien de taliban in jouw regio werkelijk beroep diende te doen op rekrutering en werkelijk jongens zou nodig gehad hebben, dan mag het enigszins verbazen dat hun leden

in wezen nooit zelf hun boodschap nooit bij de studerende jongens zouden hebben overgebracht. Tevens merkwaardig is het gegeven dat de taliban jou überhaupt nooit zelf zou hebben aangesproken. Je zou toen je nog in Afghanistan woonde meermaals taliban in je dorp hebben gezien, maar zelf nooit door de groepering zijn benaderd (CGVS, p. 20, p. 23). Dat laatste is des te meer eigenaardig te noemen als ze specifiek jou zouden hebben willen inzetten om hun doelen te bewerkstelligen.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hoewel uit de aangehaalde objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering zeldzaam is, het geenszins een uitgesloten praktijk is. Verzoeker doet met zulks betoog echter geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze over de *modus operandi* van de taliban inzake gedwongen rekrutering en stelt terecht dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de vooropgestelde rekruteringsmethode. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoeker anderzijds wordt er door de bestreden beslissing genoegzaam besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering.

Waar verzoeker meent dat hij op jonge leeftijd Afghanistan diende te verlaten vanwege een reële vrees jegens de taliban, ziet de Raad niet in hoe dit op enerlei wijze afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Hierbij merkt de Raad op dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde vervolging en hierover consistent kan vertellen. Dit geldt temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des ondersheids had bereikt. Er ligt overigens geen stuk voor dat aantoonde dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat de gedragingen van verzoeker en zijn familie getuigen van een ongeloofwaardig gebrek aan voorzichtigheid:

“Ook het volgende is opmerkelijk te noemen. Het is immers merkwaardig te noemen dat je vader voorzichtigheid zou hebben geboden omdat de angst heerste dat je door de taliban zou kunnen worden meegenomen, maar je dan klaarblijkelijk wel alleen zou laten op de landbouwgronden en je vervolgens in je eentje huiswaarts zou hebben laten komen terwijl de taliban regelmatig passeerde langs deze landbouwgronden en jou er al gezien had (CGVS, p. 20-21, p. 23). Indien er bovendien werkelijk een risico zou zijn geweest op gedwongen rekrutering en het werkelijk in jouw regio zou zijn voorgekomen dat de taliban jongens zou hebben meegenomen, is het ook eigenaardig dat je vader je elke dag naar de madrassa zou sturen (CGVS, p. 11-12). De taliban zou immers geregeld zijn langsgekomen in deze madrassa, alsook onderhield de groepering contacten met de Qari. Deze Qari zou bovendien over de jihad hebben gepreekt, hetgeen je je vader dan ook had verteld (CGVS, p. 21). Indien er dus werkelijk een kans zou hebben bestaan dat jij je bij de taliban zou hebben moeten aansluiten en je vader dit werkelijk zou hebben willen vermijden, dan komt het enigszins vreemd over dat hij je wel naar een dergelijke omgeving zou hebben gestuurd ondanks het gegeven dat er geen verplichting heerste om naar de madrassa te gaan. Verscheidene merkwaardigheden zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van je verklaringen danig wordt aangetast.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij alleen werd gelaten met het vee aangezien zijn vader diende te werken op de landbouwgronden. Gelet op het risico van gedwongen rekrutering, waarvan de vader van verzoeker goed op de hoogte was zo blijkt uit diens verklaringen, is het niet aannemelijk dat verzoekers vader zijn zoon in zo een risicovolle situatie zou plaatsen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 9, 12, 20-23). De noodzaak om het vee te hoeden weegt immers niet op tegen het risico dat verzoeker liep om te worden ingelijfd door de taliban.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij naar de madrassa ging doch niet luisterde naar de preken over de jihad, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat het ongeloofwaardig is dat, indien de vader van verzoeker werkelijk een vrees koesterde omtrent de gedwongen rekrutering van zijn zoon, hij niet zou toelaten dat verzoeker naar deze madrassa zou gaan. Temeer daar uit de objectieve informatie blijkt dat zulke madrassa's een belangrijke schakel vormen in de (gedwongen) rekrutering van jongeren (landeninformatie, stuk 8, nr. 1). De stelling dat verzoeker enkel naar de madrassa ging om er te bidden doet geen afbreuk aan het inherente gevaar dat de aanwezigheid en de invloed van de taliban in de madrassa met zich meebracht. Dat verzoekers vader zijn zoon aan dit risico zou blootstellen is bijgevolg ook niet geloofwaardig.

Het loutere feit dat verzoeker niet werd geconfronteerd met bepaalde elementen, betekent daarenboven niet dat de bestreden beslissing niet op dit element zou mogen steunen.

De bestreden beslissing hecht verder terecht geen geloof aan het schijnbare stilzitten van de taliban inzake de gedwongen rekrutering van verzoeker:

“Bovendien dient te worden vastgesteld dat indien de taliban het werkelijk op jou gemunt zou hebben en jou werkelijk zou hebben willen meenemen, de groepering hiertoe reeds ruimschoots de kans zou hebben gehad. Op het moment dat de taliban naar jouw huis zou zijn gekomen met het doel om jou bij de groepering te halen, zou jij je immers helemaal alleen op de landbouwgronden een halfuur verderop hebben bevonden (CGVS, p. 10, p. 24). Pas een uur na het vermeende bezoek van de taliban zou je zijn thuisgekomen. Het is bovendien op deze plek dat je eerder in het oog van de taliban zou zijn gesprongen en waar talibanleden zouden hebben gerealiseerd dat jij oud genoeg was om hen te vervoegen (CGVS, p. 23). Je zou met andere woorden een bijzonder makkelijk en werkelijk open doelwit hebben gevormd voor de groepering die er danig op gebrand zou zijn geweest om jou, zelfs tegen je wil, binnen hun rangen te voegen. Dat jij dan die dag, vlak na de zogenaamde benadering van de taliban, geheel ongemoeid in je eentje te voet weer huiswaarts zou zijn kunnen keren zonder klaarblijkelijk enig gevaar, oogt merkwaardig. Indien de taliban werkelijk bereid zou zijn geweest om jou met geweld mee te nemen, kan het moeilijk overtuigen dat jij alsnog helemaal alleen en ongeschonden doorheen talibangebied huiswaarts zou zijn kunnen keren en vervolgens het land zou hebben kunnen verlaten. Dat de taliban bovendien zou hebben gezegd dat ze zeker opnieuw zouden langskomen en jou de volgende keer echt zouden meenemen, doet erg weinig geloofwaardig aan (CGVS, p. 23). Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban jullie reeds op voorhand zou laten weten dat je onder dwang zou worden meegenomen en je aldus de kans zou bieden om te ontkomen indien de groepering werkelijk jongeren tegen hun wil zou meenemen. Dit kadert allerminst in een logisch geheel. De geloofwaardigheid van de door jou beschreven feiten komt verder op de helling te staan.”

De Raad merkt op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing op dit punt geheel ongemoeid laat. Gezien de motieven van de bestreden beslissing in deze niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker stelt de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende:

“Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat je niet geheel consistent blijkt te zijn in je opeenvolgende verklaringen. Daar waar je op het CGVS in wezen duidelijk naar voren brengt dat de taliban slechts eenmaal jouw familie zou hebben benaderd toen je nog in Afghanistan was, beweerde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jouw vader meermaals door de taliban zou zijn aangesproken alvorens hij je zou hebben weggestuurd (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Je verklaarde immers dat de taliban regelmatig bij je vader langskwam en dat haar leden je vader telkens zeiden dat hij jou met hem moest laten samenwerken. Wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt geconfronteerd met deze inconsistentie, geef je te kennen dat je het misschien fout zou hebben gezegd of dat de tolk jou misschien fout zou hebben begrepen (CGVS, p. 25). Een dergelijk fundamentele incoherentie omtrent wat in wezen de kern van je asielrelaas vormt, doet echter behoorlijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je algehele verklaringen.”

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift dat het een communicatiefout betrof. Echter, zo blijkt uit het administratief dossier, werd het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijgewoond door een tolk Pashtoe en verklaarde verzoeker zich akkoord met de vertaling nadat deze aan hem werd voorgelezen (CGVS-vragenlijst, stuk 9, p. 2). Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud verder aan geen opmerkingen te hebben bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en bevestigde dat hij de tolk goed verstond (notities persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5). Gelet op het feit dat verzoeker meerdere malen de kans had om zijn verklaringen te corrigeren, doch geenszins hier gebruik van maakte, kan niet worden aanvaard dat er sprake was van enige vertaalfout. Het feit dat verzoeker pas na confrontatie met zijn tegenstrijdige verklaringen gewag maakt van een vertaalfout doet uitschijnen dat het een *post-factum* vergoelijking betreft teneinde zijn tegenstrijdige verklaringen te remediëren.

Tot slot merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoekers familie verder geen gevolgen kende naar aanleiding van verzoekers vertrek:

“Daarenboven dient te worden vastgesteld dat jouw familie tot op heden nog steeds in hetzelfde huis in hetzelfde dorp woonachtig is als waar de taliban hen eerder zou hebben weten treffen (CGVS, p. 14). Daar zetten zij hun leven in wezen zonder meer verder, ondanks het zogenaamde gegeven dat de taliban hen nog zou hebben lastiggevallen (CGVS, p. 18, p. 24-25). Dat deze vermeende bezoeken, waarvan je eigenlijk niet kan zeggen hoe vaak ze zich zouden hebben voorgedaan, klaarblijkelijk zonder enige concrete gevolgen voor jouw familie zouden zijn gebleven, doet enigszins de wenkbrouwen fronsen. Eerder had je immers gesteld dat mensen die in jouw regio de taliban niet gehoorzaamden, met geweld werden meegenomen (CGVS, p. 20). Indien de taliban het dus werkelijk op jou gemunt zou hebben, dan had de groepering met andere woorden reeds alle kansen, zeker nu de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen, om jou via je familie te treffen, in casu quod non. Dat je familie na al die tijd in hetzelfde dorp zou zijn kunnen blijven wonen, terwijl jij en je familie in wezen rechtstreeks tegen de eisen van de taliban zouden zijn ingegaan, kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielaanvraag en de vrees die je hieruit puurt.”

De Raad merkt op dat verzoeker ook dit motief van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat. Gezien onderhavig motief van de bestreden beslissing niet dienstig wordt weerlegd, blijft deze onverminderd gehandhaafd. Bovendien blijft verzoekers bewering dat zijn familie niet langer over 15 jerib grond beschikt beperkt tot een loutere bewering.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *“zina”* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's dat hij Afghanistan als 15-jarige verliet en op 15 februari 2021 België binnenkwam als niet-begeleide minderjarige. In de periode sinds zijn aankomst zou verzoeker zich goed aangepast en geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt. Zo zou verzoeker de Westerse keuzevrijheid hebben omarmd, keurt hij de Sharia-dictatuur van de taliban af, luistert hij naar muziek, heeft hij een vriendin, doet hij aan sport, studeert en werkt hij. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tegen geweld is en voor de mensenrechten, waardoor hij zich afkeert van de visie en keuzes van de taliban. Bovendien kan verzoeker reeds Nederlands spreken.

De Raad merkt op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in Afghanistan niet naar school ging en vooral meehielp met zijn vaders landbouwactiviteiten, tot zijn 15 jaar. Gelet op de rurale context en de jonge, ongeschoolde leeftijd van verzoeker, kan worden vooropgesteld dat verzoeker tot op een zekere hoogte een onbeschreven blad was. Gelet op diens jeugdige leeftijd bij aankomst in België, kan dan worden aangenomen dat verzoeker zijn vormende jaren, of althans een deel daarvan, hier doorbracht. Verzoekers vingerafdrukken werden op 12 december 2020 genomen in Roemenië naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (Eurodac) en hij verblijft sinds februari 2021 in België in het kader van een asielpprocedure.

Uit de door neergelegde documenten alsook verzoekers toelichting ter terechtzitting kan blijken dat hij het Nederlands beheerst, en dit op zeer korte tijd. Verzoekers inzet op studievlak kan blijken uit diens OKAN-traject alsook uit het alternerend traject dat hij tot op heden volgt. Dit studeren wordt stevast gecombineerd met werk. Uit de door verzoeker neergelegde getuigenissen blijkt dat verzoeker zich profileert als zijnde een schakel tussen de school- en andere instanties van de Belgische samenleving enerzijds en Afghaanse jongeren anderzijds. Uit deze verscheidene en uiterst persoonlijke getuigenissen blijkt dat verzoeker appreciatie en aanvaarding toont voor Westerse waarden, zoals blijkt uit diens interacties met vrouwen, zijn kijk op een tolerantie voor verschillende religies en culturen.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 2 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar oud toen hij België binnenkwam. Hoewel verzoeker reeds Nederlands kan spreken, spreekt hij ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 6) en ter terechtzitting. De Raad merkt verder op dat verzoeker stevast studeert en werkt, met goede resultaten. Uit deze lovenswaardige initiatieven kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Het is voorts positief dat verzoeker respect toont jegens vrouwen, doch kan ook hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren. Uit het loutere feit dat verzoeker muziek luistert, nog daargelaten het ontbreken van enig bewijs, en dat verzoeker een vriendin zou hebben betekent niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou aarden in de Afghaanse maatschappij. Een begin van een zeker mate van toe-eigening van Westerse waarden op korte termijn is op zich niet voldoende om te besluiten dat verzoeker een duurzaam sociaal leven heeft uitgebouwd dat hem onherroepelijk vervreemd heeft van de Afghaanse samenleving, waarin verzoeker is opgegroeid. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart een soenitische moslim te zijn, van Pashtun origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en de grootste groep in verzoekers regio van herkomst, Kunduz (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 147).

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker stuurt met zijn betoog over een bewonderenswaardige en bewezen inzet op school en op het werk in België aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals

de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan en in de provincie Kunduz geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP